Ztracený svět

Další nudné ráno na planetě Harim. Oblékám si zelenou tuniku se žlutým pásem a černé kalhoty. Vstala jsem brzy, abych vybrala zlato a stihla nakoupit na trhu, než začne příliš pálit slunce a ven bude možno jít jen s osobním štítem. Nejsem jediná, protože šíty si mohou dovolit pouze ti nejbohatší z nás. Jdu ulicí, kolem se toulají jenom soriti (na vaší planetě byste je nazvali krysy). Mířím k bance, je to veliká budova obložená mramorem, její bělost září uprostřed špinavých, prachem zavátých budov. Jako jedna z mála budov má energetický štít, kvůli bezpečnosti uložených peněz.

Vstupuji dovnitř, ovanul mě chladný filtrovaný vzduch a oslepilo mě bílé světlo zářivek. Stoupám si do řady k jedné z bezpečnostních přepážek a čekám, až na mě přijde řada. Na jedné z informačních tabulí jsem si všimla dalšího varování před útoky vzbouřenců. Najednou se ozvala střelba z laser palů a rozšířil se zápach spáleniny. Slyším křik a zvuky zápasu. Bankou se rozezněl zvuk poplašných sirén, spustily se mříže a ozval se hukot naplno zapnutých štítů. Propukla panika, lidé se rozběhli ukrýt se pod stoly a kryli si hlavu. Já jsem schovaná za přepážkou, kam mě pustila pracovnice banky. Snažím se ji uklidnit: „Jak se jmenujete?“ „Jasmine Elva“ „Já jsem Nebra Hakori, jak dlouho tu pracujete?“ „Asi dva a půl roku“ Před bankou se ozval obrovský ohlušující výbuch. Štíty vydržely, ale tlaková vlna byla tak silná, že rozbila i neprůstřelné přepážky. Měla jsem štěstí, střepy se zpomalily o mou často nezvladatelnou hřívu kudrnatých hnědých vlasů. Paní Jasmine však takové štěstí neměla, na rukou ji zranily střípky a střepy nejvíce, ale ty mě netrápily. Přímo uprostřed čela jí trčel kus kovu z rozbité přepážky. Zavřela jsem jí oči a dovolila jsem si krátkou modlitbu za její duši, opatrně jsem se zvedla a oklepávajíc ze sebe střípky jsem se rozhlédla po ostatních. Nejspíš zemřela pouze Jasmine. Připadám si jako ve zlém snu, se slzami v očích pomáhám raněným. Jedna z informačních tabulí se rozsvítila a oznámila, že vzbouřenci zaútočili na Harim šesti jadernými hlavicemi. Propuká panika, lidé se s křikem snaží dostat ven z banky. Stoupám si na jeden ze stolečků a křičím: „Ticho! Chcete ven? Vždyť je to venku zamořené radiací!“ Veškerý zmatek utichl, všichni mě napjatě poslouchali. Mezi civilisty jsem zahlédla velitele ochranky. „Máte tady nouzový vysílač? Ten lze zachytit i přes šumy způsobené radiací.“ Velitel přikývnul a začal rozdávat rozkazy jak ochrance, tak i civilistům. Já jsem se věnovala raněným. Po vyslání nouzové zprávy, jsem přemluvila pracovníky od přepážek, aby všem vydali jejich úspory. Zničili nám domov, musíme mít své úspory, abychom mohli začít znovu. Po několika hodinách odpověděla na nouzový signál vesmírná loď hvězdné aglomerace jménem Galileo vyslaná hledat přeživší. Při teleportu měli přednost ranění a teleportovaly se pouze malé skupiny, tudíž jsem seděla v sutinách banky a čekala, až přijdu na řadu. Útoky vzbouřenců jsou stále častější, ale většinou mívají charakter atentátu na jedinou osobu. K tak masivnímu útoku na celou planetu ještě nedošlo. Buď jsou velmi silní, nebo velice zoufalí. Každopádně bych nechtěla být na jejich místě, až aglomerace vrátí úder.

Konečně na mě přišla řada s teleportem, stojím ve skupince na vyznačeném prostoru. Oslnilo mě bílé světlo, dýchám čistý vzduch bez prachu, ale nohama stojím ještě v sutinách banky. Ten podivný pocit rychle zmizel a naše skupinka uvolňuje místo pro tu další. Každého si bere na starost jeden lékař a jeho pomocník. „Dobrý den vaše jméno a identifikační kód prosím.“

„Nera Hakori, kód 281 645.“ „Máte nějaká zranění?“ „Ne, jenom pár oděrek.“ Ještě nějakou dobu mi pokládali otázky, potom mi vyčistil každý škrábanec, který našel a poslal mě dál. Dovedli mě do kajuty, dostala jsem šedivý stejnokroj a pár věcí pro osobní hygienu. Jakmile jsem byla sama, usnula jsem.

Ležím v šedivé kajutě, jsem sama, nemám žádný cíl. Všichni, které jsem znala, jsou mrtví. Schovala jsem se před krutostí světa do klubíčka. Brečím, brečím pro svou dávno mrtvou rodinu, brečím pro Jasmine a pro všechny ostatní. Moje zelená tunika, žlutý pásek a peníze, to je všechno, co mi zbylo. Znovu usínám.

Musím odsud vypadnout. Mezi věcmi jsem našla plánek lodi s vyznačenou jídelnou, je čas večeře. Oblékám si šedivou tuniku a tmavě šedivé kalhoty, tuniku si přepásám svým žlutým páskem. Jídelnu jsem s menšími potížemi našla. Procházím jídelnou plnou neznámých lidí. Harimští se dají poznat jednoduše, sedí po malých skupinkách a mají odevzdané pohledy. Naberu si nějaké jídlo a mířím k jedné takové skupince. „Buďte zdrávi.“ „Buď vítána“ Typicky harimský pozdrav nám všem aspoň trochu pozvednul náladu. Po pár minutách se rozběhl nesmělý hovor. Po mé pravici seděl Thelias, vysoký svalnatý zemědělec s opálenou tváří a veselýma očima. Vedle něj seděla Alicia, drobná světlovlasá dívka, bývala švadlenkou. Oba ztratili rodinu na Harimu. Po levé straně seděla starší žena s vlasy protkanými šedivými proužky jménem Mapes. Té zemřel manžel ve válce, takže se živila jako hrnčířka. Vedle ní seděl hnědovlasý muž se zelenýma očima jménem Liam. Prý se živil chovem olifantů (zakrslí sloni), ale jeho rychlé reakce a zvláštní držení těla vypovídá o vojenském výcviku. Z jeho historky jsem mu nevěřila vůbec nic. Ze zamyšlení mě vytrhnul Thelias: „A odkud jsi ty?“ „Jmenuju se Nebra. Bydlela jsem ve městě. Jsem bylinkářka a ranhojička.“ „Na ranhojiče mi přijdeš trochu mladá.“ řekl Thelias. „Matka byla ranhojičkou také, po její smrti jsem pouze převzala její řemeslo.“ Všem ostatním tento popis stačil, jen Liam si mě zkoumavě prohlížel dál. Rozhovor sice plynul dál, ale já jsem ho už nevnímala. Po večeři jsem nemohla najít cestu zpět do kajuty, takže jsem musela zastavit nevrlého vojáka a zeptat se na cestu.

Pár kroků od své kajuty jsem v jedné z odboček zahlédla Liama, podezřele spěchajícího někam do neznáma. Neovládla jsem svou zvědavost a vydala se za ním. Po několika odbočkách se zastavil uprostřed prázdné chodby. Na jeho držení těla mi stále přišlo něco podezřelého, ale teď se k tomu přidal i napjatý postoj. Byl připraven kdykoliv zaútočit. „Proč mě sleduješ?“ „Nevěřím ti.“ Jeho postoj se uvolnil, přesto zůstával stále ostražitý. „Jsi jiná než ostatní.“ „Proč? Že nevěřím tvojí historce o chovu olifantů?“ „Ne, protože si snažíš zachovat co nejvíc vzpomínek na Harim.“ A ukázal na můj žlutý pásek. „Já se jenom nechci vzdát svých věcí.“ Pobaveně pokrčil rameny. „Opravdu nepocházím z Harimu, ale nejsem ani vzbouřenec, dalo by se říct, že někoho hledám.“ „Tak kdo jsi?“ „Víš, kolik bylo obyvatelných planet před osidlováním a aglomerací?“ „No přeci dvě, Danu Talis planeta lidí a Permafrost planeta modrých bojovníků.“ „Mýlíš se, existovala ještě jedna planeta jménem Jidera.“ „Ale to jsou jenom povídačky pro malé děti a blázny. Mimochodem, neodpověděl jsi mi na otázku.“ Usmál se a vydal se pryč. „Odpověď si musíš najít sama.“ Stála jsem tam naprosto zmatená a ztracená. Ze zamyšlení mě vytrhnul voják. „Potřebujete pomoc?“ Zašmátrala jsem v kapse po plánku lodi. „Vlastě ano, mohl byste mi ukázat, kudy se dostanu do své kajuty?“

Voják se usmál. „ Ale ovšem, asi jste se zatoulala hodně daleko že?“ Sklonila jsem hlavu a začervenala se. „Tak velkou lodí jsem ještě necestovala, připadám si tu jako v bludišti.“ „Nemusíte si zvykat, za tři dny dorazíme na Safó a tam začne váš nový život v exilu, pokud se nerozhodnete jinak.“ Za chvilku jsme dorazili k mojí kajutě. „Jak se vlastně jmenujete?“ „Nebra a vy?“ „Mé jméno je Samuel, dobrou noc.“ „Děkuji, vám také.“ Bez dalších průtahů jsem za sebou zavřela dveře kajuty a zamkla se před světem. Zbytek večera jsem vykonávala smuteční obřad za mrtvé. Po obřadu jsem se šla umýt a sedla si na postel v tureckém sedu. V meditaci jsem se snažila vymyslet docela obstojnou teorii, která by vysvětlovala Liamovu narážku na pohádkovou třetí planetu. Když začaly být mé teorie tak šílené, že bych po jejich vyslovení musela navštívit psychologa, šla jsem spát.

Ráno už jsem do jídelny dorazila bez větších problémů. U stolu seděl pouze Thelias a Mapes, po Alicii a Liamovi ani stopa. „Dobré ráno, kde je Alicie a Liam?“ Mapes mi s plnou pusou odpověděla. „Asi si přivstali, aby se na můstku přihlásili o nějakou práci.“ S úsměvem jsem se obrátila k Theliasovi. „Tak co tu ještě děláš ty?“ „Chtěl jsem počkat na tebe, teda pokud tu nechceš další den jenom sedět na zadku.“ Řekl také s úsměvem. Rychle jsem si vzala něco k snídani a společně jsme co nejrychleji vyrazili. Na můstku nás nevlídným pohledem přivítala starší žena a velmi přísným hlasem se zeptala: „Co chcete?“ Thelias vykouzlil velmi vlídný úsměv. „Pocházíme z Harimu, rádi bychom přiložili ruku k dílu.“ „A co umíte?“ „Já se hodím na těžkou práci a Nebra se vyzná v ranhojičství.“ Žena se na chvilku schovala za obrazovku počítače a něco hledala. „Dobrá, vy se hlaste dole v hangárech a ranhojička ať se hlásí na ošetřovně.“ Thelias vytáhnul naše plánky lodi. „Mohla byste nám vyznačit, kudy prosím?“ Žena se zamračila, ale na každém plánku označila jiné místo a podala nám je zpátky. „Děkuji, hezký den přeji.“ Když si myslela, že jsme z doslechu tak si pro sebe zamumlala: “To určitě.“ Chvilku jsem šla s Theliasem, ale potom jsem musela o patro výš, tak jsme se rozloučili.

Ošetřovnu jsem našla jednoduše, byla označená velkou cedulí. Vešla jsem dovnitř a zamířila k unaveně vyhlížející sestřičce sedící u stolu. „Dobrý den, jmenuji se Nebra, poslali mě na výpomoc.“ Sestřička se usmála a poslala mě do skladu roztřídit a doplnit obvazy. Práce byla jednotvárná, ale aspoň jsem zaměstnala ruce. Asi po hodině a půl se z přijímací místnosti ozval hluk a zaslechla jsem křik. Téměř okamžitě jsem se vyřítila ze skladu připravená být k ruce, protože měl službu pouze jeden lékař a sestra sedící u stolu. Místo velkého počtu raněných jsem však uviděla Liama bojujícího v poutech s pěti vojáky, kteří ho sem přivedli. „Nechte mě na pokoji, nejsem zraněný, nešahejte na mě!“ Pohotově jsem z nejbližšího šuplíku vytáhla uspávací injekci a zkušeně jsem uspala Liama přesným zavedením jehly do krční tepny. Účinek byl téměř okamžitý, Liam se zhroutil na zem a sestra s lékařem ho ukládali na nejbližší volné lůžko. V jednom z vojáků jsem poznala Samuela, měl tržnou ránu na čele. Posadila jsem ho na židli a začala ránu čistit. „Co se proboha stalo?“ „V hangárech ho jeden z vojáků zasypal hromadou beden ze vznášedla.“ Samuel zakroutil hlavou. „Divím se, že vůbec přežil, měl podivně zkroucená záda, ale nechtěl nechat ošetřit. Cestou zneškodnil šest vojáků a dva dělníky.“ Ruka, kterou jsem ošetřovala zranění, mi zamrzla uprostřed pohybu. „Šest vojáků?!“ Rozběhla jsem se za lékařem, který ošetřoval Liama. „Musíme ho odvézt na izolaci, hned!“ Lékař mě bez otázek poslechnul. Jakmile jsem se s Liamem ocitla

na izolaci, zamkla jsem dveře a všechny ostatní jsem nechala nechápavě stát venku. Otočila jsem Liama na břicho a sundala mu tuniku. „To není možné.“ Místo ošklivé rány mu na zádech spočívala bělostná křídla. Každé peříčko jakoby zářilo svým vlastním světlem, takže místnost zalila světelnými odlesky. Dokázala bych se na tu nádheru dívat celou věčnost, ale až příliš dobře jsem si uvědomovala, že za dveřmi stojí několik naprosto zmatených lidí. Zakryla jsem Liamova křídla a zavolala si do místnosti lékaře a Samuela. „Přísahejte, že to co uvidíte, zůstane jenom mezi námi.“ Oba trochu neochotně souhlasili. Když jsem odhalila Liamova křídla, Samuel zíral s otevřenou pusou, ale doktor je začal téměř okamžitě studovat s akademickou přesností. Po chvilce mi dal doktor do ruky injekci. „Probuďte ho raději sama, my počkáme venku.“ „Nebylo by lepší ho nechat ještě spát?“ zeptal se Samuel. „Kvůli jeho mutaci ho nemohu vyšetřit, musí mi říct jak moc je zraněný.“ Bez dalších průtahů oba opustili místnost. Teď nebo nikdy, pokud z Liama nedostanu pravdu hned, už nebudu mít příležitost. Se zatajeným dechem jsem čekala, až injekce zabere. Liam se nadlidskou rychlostí postavil na nohy, připraven odrazit jakýkoliv útok. „Kde to jsem?“ „Na izolaci, a dokud mi neřekneš celou pravdu tak tě odsud nepustím.“ Jeho postoj se změnil, kdyby se nechytil okraje lůžka, asi by se znovu zhroutil. Posadil se a začal mluvit. „Víš, Jidera opravdu existuje, pocházím odtud.“ „Ten chaos jsi ztropil kvůli skrytým křídlům že?“ Jeho tvář potemněla. „Kdo o tom ví?“ „Jenom já a další dva lidé, zatím nic neřeknou.“ Zdálo se, že se trochu uklidnil „Právě kvůli křídlům nás lidé skoro vyhladili, na mojí planetě jsou znakem už jenom jednoho, nebo dvou rodin. Mají je jen muži.“ „Lžeš, lidé nejsou tolik krutí.“ Namítla jsem. „Myslíš?“ Rozvázal si tuniku a odhalil paže a hrudník hustě pokryté jizvami. „Všude kam se dostanu, jsem lovnou zvěří. Nebýt toho, že se rychle uzdravuju, byl bych dávno mrtvý.“ Podíval se na mě pronikavýma očima. „Jedinou otázkou zůstáváš ty, máš rysy Jideranů.“ „Ale já jsem z Harimu.“ „Máš nějaké příbuzné?“ „Ne, měla jsem rodiče a bratra ale ti jsou už dlouho mrtví.“ Liam zpozorněl. „Jak se jmenoval tvůj bratr?“ „Gára Hakori“ „Tak jsi přeci přežila. Tví rodiče byli Eleanor a Thalien, mám pravdu?“ Bezděčně jsem o krok ustoupila. „Odkud znáš jména mých rodičů? Kdo doopravdy jsi?“ Liam zůstal naprosto klidný. „Mé jméno je Liam Peregan, před několika lety jsem byl vyslán vládcem Jidery najít poslední živé členy královského rodu Hakori na planetu Harim. Mým úkolem bylo přivést tvou rodinu zpátky domů, ale lovci mě předběhli. Tvá rodina se ukryla a vyslala nouzovou zprávu. Než jsem dorazil, byli mrtví a tebe odvezli do nemocnice. Od té doby jsem prohledával planetu a hledal tě.“ Na chvilku se odmlčel, jsem naprosto zmatená ale všechno z jeho historky se shodovalo se skutečností. „Po zničení planety jsem myslel, že jsem zklamal.“ Rozhodla jsem se mu věřit. Došla jsem ke dveřím a pustila jsem dovnitř lékaře a Samuela. Liam jim řekl velmi zkrácenou verzi svého příběhu a nastínil naši situaci. Doktor vymyslel nějakou neškodnou diagnózu, kterou vysvětlil Liamovo chování. Potom nám Samuel pomohl zkontaktovat Jiderany, takže po příletu na Safó na nás bude čekat loď. Čekají mě ještě dva dny, jejichž jedinou náplní bude, že se Liamovi pověsím za paty a budu ho zasypávat otázkami o svém novém domově. Nevypadá, že by mu má společnost vadila, takže to budou úžasné dva dny. Jsem šťastná, můj život má zase nějaký cíl.